

22.11 og 19.11

SENDER

Sophie Reinhard

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Archive:
Mappe 46 nr. 20

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

+ Du bliver ikke flodløs det gør mig
flodløs, jeg antager det er et godt tegn! men vil
du alligevel værke af "Kære kære" hvad
du har det. Der er rigtig vel og godt der.
og "Kære" Det. Du bliver fra "Kære" Det.

19. marts 180.

Det er Søndag i Dag kjære Jakobine. og du
vil jeg benytte til at sende Dig det koldde
Brev. Inden jeg bliver altfor kold, vil jeg
dog takke Dig for Dit Brev. Jeg blev meget
glad for det, det bragte virkelig som et glimt
fra en lysere varmere Natur, end vor for Tidens
er, for her er koldt og mørkt i Danmark nu.
Dinere holdt sit Søndag her forleden Nat,
om Morgenen, da jeg vågnede, var der med
Lys på Tager og Loft. Et Par Dage har det været
ret vel koldt, at jeg gjerne kunde have skrevet
"to av" Rosener lader til at være mere haardtøre,
i alle Sald har jeg ikke hørt dem endnu. Men
gerne dermed skrive om i Parken, alt hvad de
kan. Her er nemlig en Park til Gaarden, som
er beplantet med Birke træer, Græser og ganske
enkelte Bøge. Der begynder jeg gjerne min Dag

med at spædne i. I Søndagsmorgen hørte
Lægen nok en lystigt sagn for Tårnen, inde
i den var der to, som der faldt den mere adste
dygt og blev dygt i tykke Læg paa Gravene.
Træerne tage sig dygtigt ud med den mørke
Skimmel, og Røgen er her en Mængde af, som
de sed i Gravene og gjorde Udsigtsheden
knapet. Lægen hørte under Søndagen, og
Tårnen var usædvanlig. Nogen rigtig Læge
større her se ikke høft sagn, som forud
havde jeg ikke tjene sig. Forud har vi
haft en anden Tårn som Læge, det var en
af de første Læger, jeg var her, jeg læse sagn
og hørte paa den, den snude og hvide, som
man skulde tro, alle onde Tårner var
slagne for og slagne med hvide. Læge
man hør i en Læge, som man sagn om
alle de forskellige Læge. Læge her er nyt,
som man bare dygtigt bygget at alle sagn
som Tårnen slog op og i her sagn paa Læge.
og med det opdagede jeg, at mit Læge var

fløjet op, og Tårnen blæste frem og til
bage.
Søndag gik jeg til en lille Læge,
hvor der 14 Spisningsskaffer. Tårnen blæste
der var det, og da jeg var kommet til Læge,
kunne jeg se ned over Spisningen, den var sagn
lig som det var en Spisningsskaffer, som
sede ved den her jeg dog ikke sagn sagn.
I Tårnen var der 8 gamle Læger forud som
Tårnen var sagn sagn.
Lægen har sagn temmelig sagn, her har
ikke sagn nogen Læge, sagn jeg hør
her, undtagen en af de første Dage, da her
var en Læge 2 Godeforalt og en
Læge. De skulde afhandle om en Dætte,
som Tårnen var Læge. Lægen skulde
de have til sit Guldtyllig. Lægen sad
ved Lægen af mig og var meget sagn sagn,
han havde lot i Tårnen af Lægen sagn
mange Læge og skulde se om her at
høre hvad Tårnen var, der var i Tårnen.

tiden. Blandt andet forhørte han sig ogsaa
om en Sti, der gik for Resten er en Gade,
og sagde, "Ja, hvad var det nu den kaldtes? Jo
(her holdt han Haanden for Munden, for at
ikke andre end jeg skulde høre), "Kjærlighedstien"
var det."

Og jeg længes hien? Ja, Du kan tro det, ier
har det været galt, nu er det lidt bedre. Heldigvis
er der da ikke saa længe til Jul, det bliver en
Løst at komme hien til den. Man mærker
forst rigtigt, hvor meget man holder af den alle
sammen, naar man er borte.

Solkene her er vist meget rare, men jeg tror
ikke af den man faar saa meget fælles Interesse
med, Børnene er forskrækkelig langt tilbage, saa
de er ikke saa morsomme at lege med. De sender
paa mig, jeg har nemlig lovet at spille Lotter
med den, medens Dens Forældre er borte, saa
jeg tror Du faar ikke mere denne Gang kans
endnu en Gang Tak for Dit Brev, det er pænt
af Dig at huske paa os herhjemme naar Du
saa er "Uder alle Berge". Naar Du en Gang
igien har Tid, saa bliver jeg meget glad for Brev
min Stør er, "Lorpagter, Lelchau-Hausen".
Egholm. pr Skibby. +

Onsdag $\frac{22}{11}$. 88

Da dette ikke endnu er kommet af Sted, vil
jeg dog se at tilføje lidt. Ni Graders Kulde om
Natten! Jeg har lige været en Tur ude af Lande-
vejen, paa Vegen mødte jeg en Bondevoogn og
uden for en lille Landsby Rutteris, som jeg
harde sat mig til Maal, var der et lille Gade-
kvarter, hvor Drengene slog Skridt, og i det ene
Hjørne ^{gik} den Lok Kvind og Kalve ^{gik} og trampede
^{højskump} rundt i Sneen, som var for tynd til at bære dem.
Ser Du, det er, hvad jeg oplever paa mine Spadsere-
ture. Ja, forleden Dag før jeg dog vild, Jeg havde
været inde paa Apotheket i en lille By ved navn
Skibby, og da jeg saa skulde gaa derfra, vidt jeg
ikke, hvordan jeg bar mig ad: men galt gik jeg,
og da jeg havde gaaet et lille Stykke, opdagede
jeg det jo og blev ved om Grøne, for det begyndte
allerede at blive mørkt; men da jeg opdagede et
Hus i det fjerne, gik jeg derind og spurgte mig
før, og det lader til at alle Veje fører til Egholm
før ganske ubegribeligt før mig gjorde denne Det,
skjont det ganske vist var en Omvej, og jeg kom
da i god Behold og Naemskind til Egholm.

I Morgue skal vi have stort Gildet i Anledning af Kongens 40-års Fødselsdag, og det er blevet besluttet forhenne til de liggende Gjæster, men det lader til at de blive borte, de fleste har da sendt Afbud. Nu er jeg for Resten sulten, og Li. har meget Ønske om vi vil jeg gaa ned at se, om der er nogen Mad at faa. — Nej, det ser ud til at have lange Vælgere, det er nok forberedelse til i Morgue.

De skalde have set de Katteskillingen, vi har her, Børnene kom med dem fra Helsingør, hvor Moderen havde ladet dem ligge og var lidt paa et sin Vej, saa de var nær ved at dø af Sult. De havde spist lige faat Guld, saa de kunde ikke spise selv. De maatte da med Thee, og det lader virkelig til at de lever. Strikede og vrede er de. Saa er her en stor gul Hund, som forleden Dag i anstøtten kunde tydelighed sætte begge Forfættene op paa sine Skuldre, saa jeg faldt bagover.

Det er sandt, jeg ser, medens jeg var hjemme, en Ende med den Rødt Skovblomster, som den var sad og tegne sig her og der, jeg tog sig uheldigt

ud.

De er i Grunden et lykkeligt Menneske, endda at kunne springe en hel Vinter over og se nye om og se saa meget dygtigt i Selskab med gode Venner. For Altsammen har jeg været sammen med en Gang i Høsthusene, har han rimeligvis ikke husket det, men jeg syntes rigtig godt om ham, han var elskværdig og morsom.

Minde kommer jeg aldrig noget af her, det er jo et Sarsøts Indblik, der har været mig som en smule noget.

De jeg videt hørte fra Møder var Ernst Røche et lille Børn, hjemme meget glad over sin Vielsesmed i Sundborg. Det havde man en ikke ventet at se ham som Udsat for, man skal aldrig forsværge noget i denne Verden.

Minde jeg nu tegne saa i kulde jeg have sendt dig et lille Vinterbillede, men det var nu ikke, og Beretningen af det, det var heller ikke meget, men Du faar at tage til Tætte, jeg har det. Du kan tænke dig det. Måske med Søren, der gaa Himmel, hvor Træene strækker

Ders nogle forfragne Grene (for der er noget
forfressent ved dem) og vinod, og ~~Alster~~ som
~~allerede~~ jorder en i tusigter, saa det gjør
ganske godt.

Og hils saa Solshimlet og den blaa Himmel
fra en gammel Beundrerinde og skriv snart
igjen, dog skal Du ikke plage Dig med det;
men Du ved, at naar Du gjør det, gjør Du
mig en stor Fornøjelse. Sophie Reichard.